

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **V. K. N.**, zast. Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 12. 2018, č. j. CPR-39075-2/ČJ-2018-930310-V237, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 2. 2019, č. j. 42 A 1/2019 - 31,

takto:

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím žalované ze dne 17. 12. 2018, č. j. CPR-39075-2/ČJ-2018-930310-V237 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 25. 11. 2018, č. j. KRPU-220169-33/ČJ-2018-040022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 3 let.

[2] Žalobu proti napadenému rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“) rozsudkem ze dne 14. 2. 2019, č. j. 42 A 1/2019 – 31 (dále též „napadený rozsudek“).

[3] Proti napadenému rozsudku podal žalobce (dále též „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost, jejíž součástí je i návrh na přiznání odkladného účinku dle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel uvádí, že v případě realizace správního vyhoštění by ztratil možnost hájit svá práva osobně, být v častějším kontaktu se svým právním zástupcem a aktivně se podílet na řízení o kasační stížnosti. Odkazuje přitom na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 10. 2015, č. j. 2 Azs 219/2015 – 23, podle něhož by měla být vyhošťovanému cizinci obvykle zachována možnost setrvat na území ČR i po dobu kasačního řízení, neboť nelze vyloučit příčinnou souvislost mezi důsledky realizace rozhodnutí o vyhoštění a možným vznikem bezprávné újmy stěžovatele.

[5] Žalovaná se ve stanovené lhůtě k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.

[6] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přizná žalobě odkladný účinek, *jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem*. Ve smyslu § 107 s. ř. s. uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti.

[7] Odkladný účinek představuje institut mimořádné povahy. Kasační stížnost proti rozhodnutí soudu ve správním soudnictví není řádným opravným prostředkem, u něhož by bylo možno automaticky očekávat přiznání odkladného účinku. Tento postup proto musí být vyhrazen pouze pro výjimečné případy.

[8] Stěžovatel z judikatury Nejvyššího správního soudu v zásadě dovozuje, že odkladný účinek by měl být přiznán kasační stížnosti každého cizince, který se domáhá zrušení rozhodnutí, s nímž je nějak spojeno nucené ukončení jeho pobytu na území České republiky. Tak tomu ovšem není. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku totiž nelze pouze poměřovat újmu hrozící stěžovateli s újmou, která by přiznáním odkladného účinku vznikla jiným osobám, nýbrž je třeba mít na paměti, že se jedná o mimořádný institut představující výjimku ze zákonem stanoveného pravidla, že podání kasační stížnosti odkladný účinek nemá. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 22. 12. 2003, č. j. 7 A 115/2002 - 67, č. 760/2006 Sb. NSS, *„poskytnutí odkladného účinku má mimořádný charakter: soud tu totiž před vlastním rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy”*.

[9] V žádosti o přiznání odkladného účinku je proto nutné vylicit individualizované a závažné okolnosti, které mimořádné vyloučení účinků pravomocného rozhodnutí odůvodňují; nelze pouze obecně argumentovat právem na spravedlivý proces (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 Azs 271/2015 - 32, nebo ze dne 11. 10. 2017, č. j. 6 Azs 270/2017 - 28).

[10] Stěžovatel kromě povrchní argumentace svým právem na spravedlivý proces žádný další důvod pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nenabídl. Samotné právo stěžovatele účastnit se osobně řízení o kasační stížnosti či být v kontaktu se svým zástupcem však pro přiznání odkladného účinku nepostačuje. Z napadeného rozhodnutí a z napadeného rozsudku vyplývá, že stěžovatel k území České republiky ani k jinému členskému státu Evropské unie nemá vytvořeny jakékoli vazby, jejichž zpřetrhání by pro něj znamenalo újmu, již by bylo přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti třeba předejít. Žalobce vstoupil do schengenského prostoru bez jakéhokoliv povolení k pobytu či víza s cílem dostat se do Německa a pracovat tam. Již během cesty však byl zajištěn a na základě readmisní dohody předán do České republiky za účelem správního vyhoštění.

pokračování

[11] Lze taktéž zmínit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti by zabránilo především bezprostředním důsledkům rozhodnutí žalované, tedy nucenému ukončení pobytu stěžovatele na území České republiky. Stěžovatel však již v žalobě namítal pouze nepřiměřenost doby, po níž mu nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie. Ani v kasační stížnosti přitom nebude moci s ohledem na koncentrační zásadu uplatnit důvody jiné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud nevidí důvod, proč bránit těm účinkům pravomocného správního rozhodnutí, které stěžovatel ani nezpochybňuje.

[12] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal.

[13] Závěrem Nejvyšší správní soud připomíná, že usnesení o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. března 2019

JUDr. Radan Malík
předseda senátu